

Кіровоград. Палац піонерів. На новорічний карнавал прийшли старшокласники.

Фото Г. БЕЗДІТНОГО.

ДЗВОНИК ДЛЯ КАНІКУЛ

ЦІКАВО ВІДПОЧИВАЮТЬ
ОЛЕКСАНДРІЙСЬКІ ШКОЛЯРИ

Хто сказав, що канікули — це відпочинок? Починається новий день, і школярі міста Олександрії вирішують найскладніше завдання: де найцікавіше? На кожному кварталі яскраві афіші закликають на святковий вечір, на виставу лялькового театру, а біля кас кінотеатрів — довга черга: мультфільми — найбільш популярний жанр у малечі. І ото ж ламай собі голову, як би за цей зимовий короткий день побувати всюди...

170 школярів під час канікул відпочивають у піонерському таборі «Чайка». Їм легше. Для них все розписано по годинам. Щоденно проводяться цікаві заходи. Біля ялинки проходять ігри, змагання, вечори, конкурси пісень, балетних танців тощо. Піонери готуються до проведення військово-спортивної гри. Завжди багатолюдно і в Палаці піонерів та школах.

Для юних спортсменів 6 січня було справжнім святом. З усієї України до міста з'їхалися школярі, щоб помірятися силами на республіканських змаганнях з волейбола.

Але коли до центральної ялинки міста, що височить на площі імені Леніна, прибуває Дід Мороз і Снігурочка, вся малеча вже тут. І на всю площу, підсилені гучномовцями, лунають дитячі радісні голоси: їм весело, у них канікули.

Р. МЕТКА,

зав. шкільним відділом МК ЛКСМУ.

м. Олександрія.

Рік видання XIII

№ 4 (1484)

СУБОТА

8

СІЧНЯ

1972 р.

Ціна 2 коп.

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

МОЛОДИЙ КОММУНАР

орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

ІНІЦІАТОРИ — ВОРОШИЛОВ- ГРАДЦІ

Трудащі Ворошиловградської області, перетворюючи в життя рішення XXIV з'їзду КПРС і XXIV з'їзду КП України, широко розгорнули соціалістичне змагання за прискорення темпів зростання продуктивності праці, підвищення ефективності виробництва, дострокове виконання завдань п'ятирічки і плану 1972 року. На основі прискорення технічного прогресу, комплексної механізації і автоматизації виробничих процесів, впровадження наукової організації праці та передового досвіду, більш повного використання внутрішніх резервів трудівники Ворошиловградщини зобов'язалися виконати п'ятирічний план по зростанню продуктивності праці в промисловості за 4 роки 6 місяців, в капітальному будівництві — за 4 роки 11 місяців і на залізничному транспорті — за 4 роки.

Надаючи важливого значення патріотичній ініціативі робітників, інженерно-технічних працівників і службовців Ворошиловградської області, Центральний Комітет КП України схвалив соціалістичні зобов'язання трудящих області, спрямовані на прискорення темпів зростання продуктивності праці, підвищення ефективності виробництва, дострокове виконання завдань п'ятирічки і плану 1972 року.

Обкомом, міськомом і райкомом КП України, виконкомом обласних, міських і районних Рад депутатів трудящих, Укрпрофраді, міністерствам і відомствам, партійним, профспілковим і комсомольським організаціям, керівникам підприємств промисловості, транспорту і будівельних організацій, науково-дослідних і проектно-конструкторських інститутів республіки запропоновано підтримати ініціативу трудящих Ворошиловградської області, посилити організаційну і політичну роботу в масах, спрямувати зусилля виробничих колективів на розгортання соціалістичного змагання за гідну зустріч 50-річчя утворення Союзу Радянських Соціалістичних Республік, дострокове виконання завдань п'ятирічки.

Редакціям республіканських і обласних газет, Державному комітету Рад Міністрів УРСР по телебаченню і радіомовленню доручено систематично висвітлювати хід соціалістичного змагання.

(РАТАУ).

У ВСЯКИМ подвір'ї — своє повір'я.

Так ото, ти до них з добром, а вони рунами відмахнуться: для чого та й для чого? Мовляв, віддана працювали без якихось там витребеньків, план виконували, то й далі все йтиме, як по маслу.

А закарюна ось в чому: прес-форма, в котрій виготовляються дифузери для гучномовців, повинна весь час мати сталу температуру. Досі досвідчені робітники визначали потрібну температуру приблизно, як нажуть, «на око». Плюне — шкварчить. Це приводило до того, що продукція не завжди виходила високої якості. В досвідчених робітників, А що вже гозорити про новачків, що працювали на випусковій дифузери!

Інженер-конструктор ночей недосипав, креслить, підраховує, знову і знову гортає технічну літературу... І ось, коли вже знайде те, що так довго шукалося, тобі нажуть: для чого? Так завжди, бо на нове, дони воно не зарекомендує себе в практичній роботі, дехто дивиться підозріло. Ну й хай! Основне — не відступати, довести всім, що ти маєш рацію.

На кожну прес-форму поставили термометри. Відрегулювали. Ніби нічого й не змінилося в роботі, а от браку не стало.

І тоді інженер-конструктор Кость Шинкаренко ще й пожартував трохи. Прийшов у цех, підійшов до прес-форми, став знімати термометри. «Що ви робите?» — гукнули на нього. «Термометри знімаю», — спокійно відповів той. «Для чого?» — присипувалися. «А вони тут непотрібні!». «Які? Термометри? Непотрібні? Та ми ніби з ними одвіку працюємо!»

А то ще було так. Якості звукових котушок визначалася простим вольтметром. Знову ж таки — приблизно. Контролер сидів, дивився на шкалу приладу і гадав: годиться чи не годиться котушка? Отже, часто з конвеєра сходив брак.

Кость Шинкаренко розробив новий вольтметр, точніший. Лев Висоцький змонтував прилад. І як наслідок — абсолютна відсутність браку. Абсолютна!

Сонячний промінь ранкового сонця новітні заводські шибки. Перейшло лише за годину робочого дня, а він сидить переді мною задумливий, легна тінь утоми вже астигла легли на очі. Вірніше, мабуть, то навіть не утоми, а добра тінь постійного, настійливого пошуку. Бо тих планів, задумів — не перелічити на пальцях!

І мені приємно, що зустрівся з людиною, захопленою своєю професією. Мовчазна мить снує доконала нас, уявляється інвалідований інженер, що з самого дитинства конструює...

То й запитую Костю:
— Ви ще з школи мріяли стати інженером-конструктором?

— Що ви? Ні.

— Після паузи додає:

— Навіть не думав про це.

Ось тобі й маєш! Хаотичні думки порушались в голові, а Кость продовжує. Продовжує збивати мене з пантелику:

— Я мріяв літати... І мені пощастило. Став курсантом. Досі не можу забути свій перший політ. З інструктором. Невдалий політ.

На висоті півтори тисячі метрів Іван Маркович Мартинюк (це прізвище теж врізалось в мою пам'ять на все життя)

подав команду: «Штопор! Легкий Як-18 ліг на крило, гойднувся, полетів ширше, берть до землі. Таке падіння тривало 10—15 секунд. Перед очима миготіло, зблискувало, несло у безвість... І я ніяк не міг зорієнтуватися... А тут команда: «Вийти з штопору!» Еге, куди там! З якого штопору, як?»

Іван Маркович вирізняв машину. А коли приземлилися, запитав: «З'явився?» «Ні», — відповів я. Бо й справді мені було не страшно. Гнітила думка: як це я втрапив орієнтир?

Другого разу Мартинюк «загнав» мене в штопор на цілих сорок секунд. Ну й помотало ні! Зате машину вирізняв ось цими руками...

Кость показує затверділі долоні. Руки, що вміють тримати і креслярський олі-

в, Зробив. Всі нерви, перекрутив, а зробив. І знову закарлюка: ніяк не вдається настроїти.

Виручив той же Довненко:

— Є у нас гарний радіолюбитель Валерій Кузнецов, погмоні з хлопцем. Валерій допоміг.

А вже скоро радіоспортсмен мав зв'язок з Болгарією, Румунією, Чехословаччиною, Індією, з найвіддаленішими точками нашої країни — Камчаткою і Сахаліном.

На Кіровоградський завод радіовиробів Кость Шинкаренко прийшов без особливих претензій: став працювати рядовим робітником.

Якось у цех зайшов директор. Кость якраз пав блоку для радіоли «Чайка». Юрій Сергійович зацікавився справністю молодого спеціаліста, підійшов ближче, запитав:

— А чи відомо вам, юначе, для чого ось цей конденсатор?

— Так, — спокійно відповів Шинкаренко.

— Скажіть.

— Даний конденсатор служить для згладжування пульсації напруги.

— Вірно. А який у блоці трансформатор?

— Силовий.

Юрію Сергійовичу сподобалися точні відповіді, і він задав ще одне запитання:

— А ви могли б накреслити електросхему живлення блоку?

— Так, — без зайвої паузи похвалився Кость. — Але для цього потрібна документація...

— Папери будуть.

З директорським завданням впорався Шинкаренко блискуче.

Став бригадиром монтажників, а через пізніше — зміним майстром цеху. Навчався сам і навчав інших.

І треба ж так! До сесії готуватися, а тут, як назло, не ладиться з намоткою звукових котушок. Та так не ладиться, що недоліки не усунеш за одну зміну.

Молодий інженер ночі просиджує з колегами. Знову і знову випробування. Дріт тонкий, занадто тонкий. Стотастість, ажукмується, котушка розвалюється, як тільки передає або ж недодає нлею. Але впертість перемогла.

— Я нічого особливого ще не сконструював, — скромно говорить Костянтин Шинкаренко. — Мене завжди непокоїть одне: як поліпшити умови праці робітників... А звідси, звичайно, випливає і економічний ефект.

Ранковий промінь сонця падає на креслярську дошку на білосніжному ватмані лінії деталей, вузлів, з'єднань. Над ними схилена голова молодого інженера-конструктора, вчорашнього пілота, слюсаря, мідника, теслі... Думається про політ, про той політ, який вимірюється не годинами і кілометрами, а земною вічністю.

Валерія ЮР'ЄВ.

ПОЛІТ

● 250 годин у небі.

— Слюсар, мідник, тесля...
інженер-конструктор.
— Підсилювач до мандоліни, радіостанція, електросхема живлення радіоблоку.

вещі, і за верстатом стають золотими.

— Налітав 250 годин, — жорно говорить співбесідник. — Потім довелося розпрощатися з авіацією... Здоров'я підвело. Став слюсарювати на заводах, працював мідником, теслю... А одного разу (це було ніби вчора, а насправді — так давно) вирішив з друзями підсилити звук оркестру народних інструментів. На мою долю випала мандоліна, до котрої треба приладнати звукозмач. А де взяти підсилювач? Туди-сюди мотнувся... Еге, де дістанеш! «Роби сам, Костю», — сказав і засунув руку в карман.

Вийшов підсилювач, як заводський! Може ще й кращий. Під акомпанемент мандоліни не соромно було б виконувати пісні світовим знаменитостям. Але не це мене вразило. Відчув, що в душі заграла нова струна, котру раніше не помічав. Любів до літана, до техніки дала себе знати: зайнявся радіосправою.

Дістав блок від передавача. Став ремонтувати. За порадою звернувся до начальника радіоклубу Довненка:

— Зроби з цієї штуковини ультранеротнохильову радіостанцію з діапазоном на десять метрів.

П'ЯТИРІЧКА ДЕВ'ЯТА РІК. ДРУГИЙ

АЕРОПОРТ живе своїм метушливим життям, і навіть у службових приміщеннях, як на пероні, звичне для пілотів і таке, що збиває з пантелику стороннього, пожевлення. Розшукуючи секретаря комсомольської організації Валерія Моціля, я лавив кинуті на ходу відповіді:

- Десь тут був.
- У польоті.
- Пішов додому.

У тих пошуках і зазнаючись з молодими пілоти, комсомольцями Валерієм Прохоренком та Володимиром Кишляком. Зазнаючись, аби поговорити про небо, про героїзм професії, про небезпечні рейси й катастрофи, які не сталися лише завдяки винятковій мужності й зверхняхливості керманіча. А по розмові й сам зрозумів, наскільки неприйнятний такий варіант бесіди для отих молодих авіаторів.

— Ми в підрозділі авіації спецпризначення (важкої, сільськогосподарської), — розказував командир величезного, трудячого, як мурашка, позитивного кораблика АН-2 Валерій Прохоренко. Його підтримував другий пілот Володимир Кишляк. — Підживлюємо, з шкідливими боремосом, коротше, врожай вирощуємо. Минулого року (закреслював числа у календарі) вісім з половиною місяців у від'їзді провів. Вивчив західні райони Кіровоградщини, як підлогу у своїй квартирі. В грудні закінчили сільськогосподарські роботи, а оце знову влітаємо.

Валерій літає п'ять років. Професію успадкував від матері Тетяни Федорівни. Зараз вона диспетчер служ-

би руху авіапорту, а була пілотом-інструктором.

Прохоренкові довелося й в середньоазійських республіках «врожай вирощувати», звідти привіз пам'ятний дарунок. А Володя — новачок. Відмінно скінчив училище, мріє про академію. Поки що ж переймає досвід у Валерія, у Віктора Порфирівича Кравцова, Фауста Івановича Задорожного, котрі все життя ділили свої

комсомольці літатимуть на Як-40.

Передбачається ввести в дію нову комфортабельну споруду авіаційного вокзалу. Значить, якісь, культура обслуговування пасажирів значно поліпшаться.

Це наші спільні плани, прегнення. Але кожен комсомолец має й особисте зобов'язання на другий рік п'ятирічки. Ось, наприклад, які записи можна прочита-

У КРИЛАТИХ АГРОНОМІВ

симпатії порівну між небом і землею.

Ну, а з комсомольським вожаком ми все-таки зустрілися. Слово — йому.

І. БЕЗДІТНИЙ,
секретар «Молодого
комунара».

Мене попросили розповісти про п'ятирічку молодих авіаторів. Охоче скажу добре слово про комсомольців — командирів літаків Савченка, Сливка, Прохоренка. Їхні екіпажі можуть бути зразком для наслідування. За всіма показниками ми виконали план першого року п'ятирічки 20 листопада, і доля молоді у цьому здобутку справді-бо велика.

Другий рік п'ятирічки буде для нас ще більш приємним. Найперше, Кіровоградське авіапридприємство ордену Трудового Червоного Прапора Українського управління цивільної авіації одержує реактивні пасажирські літаки Як-40. Повітряні шляхи з Кіровограда проляжуть до Москви, Ленінграда, Мінська, Ростова, зменшиться залежність роботи авіації від метеорологічних умов та пори доби. Завдання колективу — оволодіти новою техніку. Сподіваємось, і

ти в особистих комсомольських комплексних планах. Пілот В. Столяров: «Підвищити кваліфікацію до третього класу; диспетчер Л. Сироваткін: «Домогтися звання ударника комуністичної праці». Молодь своїми планами зобов'язується поліпшувати культуру обслуговування пасажирів, прискорювати перевезення народногосподарських вантажів, підвищувати продуктивність праці.

Здійсненню цих добрих намірів сприяє організація соціалістичного змагання. Форми його різноманітні: боротьба за першість в авіаційних підрозділах за звання ударника комуністичної праці, за кращого представника своєї професії. Командир літака Валерій Прохоренко, пілот Віктор Бердишев, авіатехніки Петро Доценко, Едуард Лясковський — ось на них, ударників комуністичної праці, рівняється молодь.

Валерій МОЦІЛЬ,
секретар комсомольської організації.
м. Кіровоград.

На фото: другий пілот Володимир Кишляк і командир літака Валерій Прохоренко.
Фото І. БЕЗДІТНОГО.

ДУМКИ, ВІДГУКИ, РЕЦЕНЗІЇ

КОЛИ відкриєш цю книжку, то наче пірнаєш у прохолоду гай і лісів, ковтаєш цілючого степового вітру. Самобутня природа дихає з кожного її рядка, кожної сторінки. Книжка вчить любити природу, бачити, пізнавати її зором і розумом культурної людини.

Охорона пам'яток історії і збереження краси рідної природи є показником рівня культури. Кожному з нас дороге середовище, в якому ми живимо, всіма силами ми прагнемо його покращити. На захист і збереження природи скеровані закони країни.

Та, на жаль, не всі ще усвідомлюють велику загрозу, яка навіисає над річками і лісами, що так радують наш зір. Часто ми наносимо природі непоправних витрат своєю байдужістю, а люди з невихованим відчуттям краси причиняють природі болючих ран через своє невігластво. Така людина бездумно, заради гри, відчайне гілку, зломить деревинку, зруйнує гніздечко, розтоне мурашник, кине камінь в джерело.

Виховувати любов до краси треба з дитинства, і якраз книжка Павла Ловецького «Виліт з дивосвіту» допоможе в цьому. Видана вона видавництвом «Веселка» для дітей середнього шкільного віку, але з цікавістю прочитають її і старші, навіть літні люди.

КНИЖКА захоплює. Разом з її автором, сказано у видавничій замітці, ви здійсните чарівні подорожі по буйно-зеленому Дагестану Сходу, підніметься на величчі Кавказькі гори, пройдете по розлогіх українських степах і переживете безліч пригод, — зустрінемося віч-на-віч з усурійським тигром, вступите у двобій із страхотливим тихоокеанським спрутом, пімаєте на вулку таку шуку, що вона помчить човна по річці...

Все це так. Читача в кожному розділі чекає стільки захоплюючих пригод, що чогось подібного і не вигадеш. А це справді трапилося в житті з автором і його супутниками під час далеких і ближніх походів у природу — в саду, в лісі, на річці, біля озера, в тайзі і на морі.

Та не самі пригоди приваблять вас. Де б автор не ходив, що б із ним не траплялось, він завжди залишається пристрасним природолюбом. Привидляється до кожної квітки, прислухається до голосу кожної пташки, помічає кожен новий слід, скрізь і завжди розкриває таємниці природи і вчить цього своїх читачів.

Ви не знаєте, як непомітно підійти до степового перепела? Ви не бачили, як ввійманий вулор, звиваючись по землі, втікає до річки? Ви не чули, що трупці у вулику годують дітву? Про все це захоплює розповідь автор. Він повідає, як полювати на качок з підпливу, розкриває вам таємницю лелечого суду та ін.

ЗАПОЛОНІТЬ і авторова мова. Він знає багато оригінальних народних назв. Він нагадує, наприклад, що білку в народі називають вивіркою, і ця назва її більш подобає, бо білка насправді піколо не буває білою. Гледичю він називає ще дуже просто колючиною, жайвора чубатого — кобучієм, малого яструба — крагульцем, а великого — чигаем. В нас останнім часом тих людей, які шкодять природі, часто називають бракон'єрами. Взяли ми це слово з французької мови, а в народі побутове наше власне, дуже образне слово — дичокрад, дичокрадствувати. Окремі рослини, птахи, звірі, виявляються, мають в народі багато різноманітних назв. Ось автор описує поведінку пишного і незграбного птаха. «Не знаю, — каже він, — чи при-

власнив наш народ якомусь іншому птахові стільки назв, як костогризіві. Ось деякі з них: довбаніс, дубоніс, гризодзюб, вишнар, черешонок, лущак, кляс, кліп, коструба, костюк, тріскотій, каленик, розсадник, чупак, чуран, цукун, дужак, подужань, смуринчук, перкусикамінь... Всі ці величання походять від поваги до

ДИВОСВІТ

могутнього пташиного дзьоба. Костогриз розшукує ним вишневі і подібні кісточки так, що далеко чути. А скільки ж то треба терпіння, наполегливості, цікавості, щоб всі назви почути в пароді, зібрати і занотувати! Оце той випадок, що вартий не тільки захоплення, а й наслідування. Хіба ми вже всі природні назви знаємо! І кому ж за їх вивчення та дослідження братися, як не молодим друзям природи!

НАВ КОЛО

Багато переказів записав природолюб. Часто, розповідаючи про рослину, звіра чи птаха, він повідомляє ці поститні народні повір'я, дає їх пояснення.

Ось одна із них:

«Тут із непролазної ожинової хащі, мов малесенька мишка, вискочив жирлик, образно названий ще воловим очком. Це про нього розповідає казка, як він намагався стати царем птахів. Птахи, кажуть, свого

НАС

царя, тобто такого, який підлетить вище за всіх. Вище за всіх підлетів орел та й гукнув згори: «Я—ваш цар!» Аж тут жирлик, що сховався у перах орла на його спині, викурнув, підлетів, трохи вгору та як завірещить: «Ні, ваш цар — я!» Я піднявся ще вище за орла! Викрили птахи жирликів обман, кинулися його бити. І довелося малесенькому насправді ховатися у гущавину, куди жодна пташка не пролізе. Так і досі ховається. Хіба не зачарує ця висока поезія народної мудрості?

А вона живе з нами, серед нас. Бо автор книжки, виявляється, наш земляк, якщо судити по описах придніпровської природи. Дитинство його пройшло в Кучеволівці біля Дніпра, бігав він зруговими та лісовими стежками і до Деревки, купався у Вирозері, ловив рибу, слухав пташині співби. Від свого дядька Гаврила, червоного партизана, невтомного трудівника, перейняв він глибоку любов до природи. Пізніше сільський хлопчина закінчив школу, інститут, став ветеринарним лікарем, і скрізь, де працював, приглядався до природи, нотував свої спостереження. З них і народилася чудова книжка, яку хотілося б порекомендувати юнакам і дівчатам.

Олександр МОТОРНИЙ,
письменник.

З Києва прийшла вість: книжку П. Ф. Ловецького «Виліт з дивосвіту» висунуто кандидатурою до участі в конкурсі на здобуття міжнародної премії імені Лесі Українки. Це висока честь. Книжка її заслуговує.

В ЦК ВЛКСМ

СЕЛО — ТВІЙ ДІМ

У сільськогосподарському виробництві Алтайського краю видне місце займає молодь. На селі працюють 170 тисяч юнаків і дівчат. Майже половина механізаторів, третина тваринників і спеціалістів — молоді люди віком до 30 років.

Ударною працею на полях і фермах вони внесли істотний вклад у збільшення виробництва сільськогосподарської продукції в краї.

Бюро ЦК ВЛКСМ схвалило роботу комсомольських організацій Алтайського краю по трудовому вихованню і закріпленню молоді на селі. У прийнятій в цьому питанні постанові підкреслюється, що надзвичайно важливим завданням комсомольських організацій є значне поліпшення роботи по трудовому вихованню і закріпленню молоді на селі. ЦК ВЛКСМ союзних республік, крайкомам і обкомам комсомолу запропоновано розробити конкретні заходи щодо посилення цієї роботи в кожній районній і первинній організації.

Комітети комсомолу повинні повсякденно дбати про підвищення професійного рівня молодих меха-

нізаторів, оволодіння ними суміжними технічними професіями, всемірний розвиток руху наставництва. Слід активніше залучати до кваліфікованої праці у сільськогосподарському виробництві дівчат.

Необхідно постійно удосконалювати форми роботи по профорієнтації і технічній підготовці сільських школярів, підвищувати роль учнівських виробничих бригад у трудовому вихованні, зміцнювати їх матеріально-технічну базу, широко впроваджувати дослідницьку роботу, економічне виховання учнів.

Комітети комсомолу слід брати активнішу участь у складанні колективних договорів, розробці і здійсненні планів соціального розвитку господарств і районів, ширше залучати юнаків і дівчат до спорудження будинків тваринників, польових таборів, сільських клубів, бібліотек, дитячих садків, їдалень, комбінатів побутового обслуговування, спортивних споруд.

П'ЯТДЕСЯТ РОКІВ БОРОТЬБИ

На початку січня минуло 50 років з дня утворення Комуністичної партії Чилі (КПЧ). Разом з комуністами цю знаменну дату урочисто відзначив увесь чилійський народ.

На долю чилійських комуністів, які завжди йшли в авангарді цієї боротьби, припали суворі випробування. Компартия Чилі пізнала довгі роки підпілля і найжорсткіших поліцейських переслідувань. Але запеклі битви з класовими ворогами лише загартували марксистсько-ленінську партію чилійського робітничого класу, що стала одним з найбільш бойових і могутніх загонів комуністичного руху в західній півкулі. Тепер партія налічує у своїх лавах 150 тисяч комуністів. Її бойовий помічник — Спілка комуністичної молоді об'єднує 50 тисяч юнаків і дівчат.

Свій ювілей КПЧ відсвяткувала в новій ситуації, що склалась у Чилі в результаті приходу до влади в країні трохи

більш, як рік тому уряду народної єдності на чолі з президентом Сальвадором Альєнде.

Своїм беззавітним служінням справі народу комуністи Чилі здобули повагу найрізноманітніших верств населення. Високий авторитет Компартия і в міжнародному комуністичному та робітничому русі. Про це переконливо свідчать участь у торжествах, присвячених 50-річчю КПЧ, багатьох делегацій братніх партій, у тому числі делегації КПРС на чолі з членом Політбюро ЦК КПРС, секретарем ЦК КПРС А. П. Кириленком. Як підкреслюється у виставленому посланні ЦК КПРС чилійським комуністам, міжнародні партії існують відносно справді братерської дружби, товариської поваги та співробітництва, які міцніють і розвиваються в інтересах народів обох країн.

Микола ЧИГІР,
оглядач ТАРС.

ВОСЬМИЙ ДЕНЬ СІЧНЯ 1944 РОКУ. РАДЯНСЬКІ ВОЇНИ- ВИЗВОЛИТЕЛІ ПОВЕРНУЛИСЯ В КІРОВОГРАД.

З тих пір минуло 28 літ. І сьогодні ми згадуємо з сядчністю своїх визволителів. Згадуємо історію подвигів частин і з'єднань II-го Українського фронту, згадуємо танкістів 5-ї гвардійської танкової армії генерала П. О. Ротмістрова, які першими промчали вулицями визволеного міста.

Комбриг М. І. Самойлов, полковник М. П. Чумихін, молодший лейтенант Є. М. Кобяк, капітан В. М. Малявін, полковник О. А. Рилєєв, лейтенант О. Ф. Дехтаров, сержант Г. І. Бентя, молодший лейтенант В. І. Рубін — ось імена героїв, які з сотнями інших доблесних воїнів принесли в наше місто звільнення.

Танкісти 29-го корпусу перешкодили фашистам підірвати цехи заводу «Червона зірка», бійці 29-ї танкової бригади врятували життя сотням мирних жителів Кіровограда. В бою за місто героїчно загинув начальник політвідділу цієї бригади О. А. Рилєєв.

Кіровоградці не забудуть подвигу воїнів роти танкістів під командуванням старшого лейтенанта С. З. Рубцова, які на підступах до міста знищили в одному бою три протитанкові гармати, кілька мінометних батарей та більше сотні гітлерівців. Неподалік Кіровограда танкісти 18-го і 29-го танкових корпусів лише за годину мали на своєму рахунку розбитих 140 гармат і 15 танків ворога.

Рідне місто у складі 8-го механізованого корпусу визволяли кіровоградці від німецько-фашистських загарбників воїни 5-ї та 7-ї гвардійської армій.

Сім воїнів корпусу були удостоєні звання Героя Радянського Союзу.

Завершили звільнення Кіровограда від німецько-фашистських загарбників воїни 5-ї та 7-ї гвардійської армій.

Частини I з'єднання II-го Українського фронту, які проявили у боях за степове місто мужність і героїзм, і погнавши ворога далі на захід, на ознаменування перемоги в Кіровоградській операції було присвоєно найменування КІРОВОГРАДСЬКИХ.

Подвиги, подвиги... Заради спокою в нашому місті йшов у бій рядовий боєць і командир батальйону. Імена героїв відомі всім. А той, хто загинув в бою за наше місто і став безіменним героєм, сьогодні стоїть на високому постаменті в граніті. І ми приходимо сюди, щоб виконитись його славі...

Біда, здається, неоправна. Осколком бапти розбито нашу «американку». Чомусь тяжче за всіх переживає цю біду подію наш новий товариш — хазяйський син Іван. Чому б це?

24 січня 1944 року,
с. Калмиківка, Кіровоградської області.

ПРИБУВШИ у Калмиківку, розташувались, як і завжди, в одному дворі. Друкарська машина — на полторці, а ми самі — в хаті, разом з хазяями. У хазяїв було два сини: старшому — років п'ятнадцять, молодшому — десять. Менший — любийчик матері і батька. Вони його балують, не відміну від старшого, і по цій причині «младшой» не був любийчик намі. При будь-якому зручному випадкові давали йому шиглів, а старшого пригощали тушкованою свининою і консервованою ковбасою. За це вночі він добровільно сторожував біля нашого «хазяйства».

Якось надвечір я повертався з штабу армії, віз на підводі рулон паперу. Зустрівся з легковою машиною, яка йшла з Калмиківки. Побачив у ній нашого начальника політвідділу, що схилювся головою на шофера.

Потерпіло і наше село «хазяйство». Хата згоріла. Господарі ходили по двору неприкаяні. Менший син ревів. Старший мовчки, як він і завжди робить свої справи, відбирав серед обгорілих лат, які ціліші, і складав їх в окремому місці. Тільки сердито сопив. Потім він залишив

свої справи і зовсім несподівано запитав, звертаючись до Дубицького, якого встиг полюбити:

— А газета вийде?

— Не вийде, — сказав Дубицький.

— Чому ж вона не вийде?

— Розбито осколком друкарську машину.

Ніколи раніше я не бачив, щоб обличчя хлопчика так спохмурніло.

— А як же... як же... зараз? — розгублено про- бурмотів він.

— Чому ж вона не вийде?

— Розбито осколком друкарську машину.

Ніколи раніше я не бачив, щоб обличчя хлопчика так спохмурніло.

— А як же... як же... зараз? — розгублено про- бурмотів він.

— Чому ж вона не вийде?

— Розбито осколком друкарську машину.

Ніколи раніше я не бачив, щоб обличчя хлопчика так спохмурніло.

— А як же... як же... зараз? — розгублено про- бурмотів він.

— Чому ж вона не вийде?

— Розбито осколком друкарську машину.

Ніколи раніше я не бачив, щоб обличчя хлопчика так спохмурніло.

— А як же... як же... зараз? — розгублено про- бурмотів він.

— Чому ж вона не вийде?

— Розбито осколком друкарську машину.

Ніколи раніше я не бачив, щоб обличчя хлопчика так спохмурніло.

— А як же... як же... зараз? — розгублено про- бурмотів він.

— Чому ж вона не вийде?

— Розбито осколком друкарську машину.

Ніколи раніше я не бачив, щоб обличчя хлопчика так спохмурніло.

— А як же... як же... зараз? — розгублено про- бурмотів він.

— Чому ж вона не вийде?

— Розбито осколком друкарську машину.

Ніколи раніше я не бачив, щоб обличчя хлопчика так спохмурніло.

— А як же... як же... зараз? — розгублено про- бурмотів він.

— Чому ж вона не вийде?

— Розбито осколком друкарську машину.

Ніколи раніше я не бачив, щоб обличчя хлопчика так спохмурніло.

— А як же... як же... зараз? — розгублено про- бурмотів він.

— Чому ж вона не вийде?

— Розбито осколком друкарську машину.

Ніколи раніше я не бачив, щоб обличчя хлопчика так спохмурніло.

— А як же... як же... зараз? — розгублено про- бурмотів він.

— Чому ж вона не вийде?

— Розбито осколком друкарську машину.

Ніколи раніше я не бачив, щоб обличчя хлопчика так спохмурніло.

— А як же... як же... зараз? — розгублено про- бурмотів він.

— Чому ж вона не вийде?

— Розбито осколком друкарську машину.

Ніколи раніше я не бачив, щоб обличчя хлопчика так спохмурніло.

— А як же... як же... зараз? — розгублено про- бурмотів він.

— Чому ж вона не вийде?

— Розбито осколком друкарську машину.

Ніколи раніше я не бачив, щоб обличчя хлопчика так спохмурніло.

— А як же... як же... зараз? — розгублено про- бурмотів він.

— Чому ж вона не вийде?

— Розбито осколком друкарську машину.

Ніколи раніше я не бачив, щоб обличчя хлопчика так спохмурніло.

— А як же... як же... зараз? — розгублено про- бурмотів він.

— Чому ж вона не вийде?

— Розбито осколком друкарську машину.

Ніколи раніше я не бачив, щоб обличчя хлопчика так спохмурніло.

— А як же... як же... зараз? — розгублено про- бурмотів він.

— Чому ж вона не вийде?

— Розбито осколком друкарську машину.

Ніколи раніше я не бачив, щоб обличчя хлопчика так спохмурніло.

— А як же... як же... зараз? — розгублено про- бурмотів він.

— Чому ж вона не вийде?

— Розбито осколком друкарську машину.

Ніколи раніше я не бачив, щоб обличчя хлопчика так спохмурніло.

— А як же... як же... зараз? — розгублено про- бурмотів він.

— Чому ж вона не вийде?

— Розбито осколком друкарську машину.

Ніколи раніше я не бачив, щоб обличчя хлопчика так спохмурніло.

— А як же... як же... зараз? — розгублено про- бурмотів він.

— Чому ж вона не вийде?

— Розбито осколком друкарську машину.

Ніколи раніше я не бачив, щоб обличчя хлопчика так спохмурніло.

— А як же... як же... зараз? — розгублено про- бурмотів він.

— Чому ж вона не вийде?

— Розбито осколком друкарську машину.

Ніколи раніше я не бачив, щоб обличчя хлопчика так спохмурніло.

— А як же... як же... зараз? — розгублено про- бурмотів він.

— Чому ж вона не вийде?

— Розбито осколком друкарську машину.

Ніколи раніше я не бачив, щоб обличчя хлопчика так спохмурніло.

— А як же... як же... зараз? — розгублено про- бурмотів він.

— Чому ж вона не вийде?

— Розбито осколком друкарську машину.

Ніколи раніше я не бачив, щоб обличчя хлопчика так спохмурніло.

— А як же... як же... зараз? — розгублено про- бурмотів він.

— Чому ж вона не вийде?

— Розбито осколком друкарську машину.

Ніколи раніше я не бачив, щоб обличчя хлопчика так спохмурніло.

— А як же... як же... зараз? — розгублено про- бурмотів він.

— Чому ж вона не вийде?

— Розбито осколком друкарську машину.

Ніколи раніше я не бачив, щоб обличчя хлопчика так спохмурніло.

— А як же... як же... зараз? — розгублено про- бурмотів він.

— Чому ж вона не вийде?

— Розбито осколком друкарську машину.

Ніколи раніше я не бачив, щоб обличчя хлопчика так спохмурніло.

— А як же... як же... зараз? — розгублено про- бурмотів він.

— Чому ж вона не вийде?

— Розбито осколком друкарську машину.

Ніколи раніше я не бачив, щоб обличчя хлопчика так спохмурніло.

— А як же... як же... зараз? — розгублено про- бурмотів він.

— Чому ж вона не вийде?

— Розбито осколком друкарську машину.

Ніколи раніше я не бачив, щоб обличчя хлопчика так спохмурніло.

— А як же... як же... зараз? — розгублено про- бурмотів він.

— Чому ж вона не вийде?

— Розбито осколком друкарську машину.

Ніколи раніше я не бачив, щоб обличчя хлопчика так спохмурніло.

— А як же... як же... зараз? — розгублено про- бурмотів він.

— Чому ж вона не вийде?

— Розбито осколком друкарську машину.

Ніколи раніше я не бачив, щоб обличчя хлопчика так спохмурніло.

— А як же... як же... зараз? — розгублено про- бурмотів він.

— Чому ж вона не вийде?

— Розбито осколком друкарську машину.

Ніколи раніше я не бачив, щоб обличчя хлопчика так спохмурніло.

— А як же... як же... зараз? — розгублено про- бурмотів він.

— Чому ж вона не вийде?

— Розбито осколком друкарську машину.

Ніколи раніше я не бачив, щоб обличчя хлопчика так спохмурніло.

— А як же... як же... зараз? — розгублено про- бурмотів він.

— Чому ж вона не вийде?

— Розбито осколком друкарську машину.

Ніколи раніше я не бачив, щоб обличчя хлопчика так спохмурніло.

— А як же... як же... зараз? — розгублено про- бурмотів він.

— Чому ж вона не вийде?

— Розбито осколком друкарську машину.

Ніколи раніше я не бачив, щоб обличчя хлопчика так спохмурніло.

— А як же... як же... зараз? — розгублено про- бурмотів він.

— Чому ж вона не вийде?

— Розбито осколком друкарську машину.

Ніколи раніше я не бачив, щоб обличчя хлопчика так спохмурніло.

— А як же... як же... зараз? — розгублено про- бурмотів він.

— Чому ж вона не вийде?

— Розбито осколком друкарську машину.

Ніколи раніше я не бачив, щоб обличчя хлопчика так спохмурніло.

— А як же... як же... зараз? — розгублено про- бурмотів він.

— Чому ж вона не вийде?

— Розбито осколком друкарську машину.

Ніколи раніше я не бачив, щоб обличчя хлопчика так спохмурніло.

— А як же... як же... зараз? — розгублено про- бурмотів він.

— Чому ж вона не вийде?

— Розбито осколком друкарську машину.

Ніколи раніше я не бачив, щоб обличчя хлопчика так спохмурніло.

— А як же... як же... зараз? — розгублено про- бурмотів він.

— Чому ж вона не вийде?

— Розбито осколком друкарську машину.

Ніколи раніше я не бачив, щоб обличчя хлопчика так спохмурніло.

— А як же... як же... зараз? — розгублено про- бурмотів він.

— Чому ж вона не вийде?

— Розбито осколком друкарську машину.

Ніколи раніше я не бачив, щоб обличчя хлопчика так спохмурніло.

— А як же... як же... зараз? — розгублено про- бурмотів він.

— Чому ж вона не вийде?

— Розбито осколком друкарську машину.

Ніколи раніше я не бачив, щоб обличчя хлопчика так спохмурніло.

— А як же... як же... зараз? — розгублено про- бурмотів він.

— Чому ж вона не вийде?

— Розбито осколком друкарську машину.

Ніколи раніше я не бачив, щоб обличчя хлопчика так спохмурніло.

— А як же... як же... зараз? — розгублено про- бурмотів він.

— Чому ж вона не вийде?

— Розбито осколком друкарську машину.

Ніколи раніше я не бачив, щоб обличчя хлопчика так спохмурніло.

— А як же... як же... зараз? — розгублено про- бурмотів він.

— Чому ж вона не вийде?

— Розбито осколком друкарську машину.

Ніколи раніше я не бачив, щоб обличчя хлопчика так спохмурніло.

— А як же... як же... зараз? — розгублено про- бурмотів він.

— Чому ж вона не вийде?

— Розбито осколком друкарську машину.

Ніколи раніше я не бачив, щоб обличчя хлопчика так спохмурніло.

— А як же... як же... зараз? — розгублено про- бурмотів він.

— Чому ж вона не вийде?

— Розбито осколком друкарську машину.

Ніколи раніше я не бачив, щоб обличчя хлопчика так спохмурніло.

— А як же... як же... зараз? — розгублено про- бурмотів він.

— Чому ж вона не вийде?

— Розбито осколком друкарську машину.

Ніколи раніше я не бачив, щоб обличчя хлопчика так спохмурніло.

— А як же... як же... зараз? — розгублено про- бурмотів він.

— Чому ж вона не вийде?

— Розбито осколком друкарську машину.

Ніколи раніше я не бачив, щоб обличчя хлопчика так спохмурніло.

— А як же... як же... зараз? — розгублено про- бурмотів він.

— Чому ж вона не вийде?

— Розбито осколком друкарську машину.

Ніколи раніше я не бачив, щоб обличчя хлопчика так спохмурніло.

— А як же... як же... зараз? — розгублено про- бурмотів він.

— Чому ж вона не вийде?

— Розбито осколком друкарську машину.

Ніколи раніше я не бачив, щоб обличчя хлопчика так спохмурніло.

— А як же... як же... зараз? — розгублено про- бурмотів він.

ТРИ ЛИСТИ ПРО ДОСВІД АТЕЇСТИЧНОЇ ПРОПАГАНДИ

3. І КАРТИНА ВИХОВУЄ

До бібліотеки діти ходять зазвичай. Прибіжать зі школи, кинуть портфелі — і гайда до Зої Степанівни. А там завжди знайдеться щось цікаве.

Цікаво проводить бібліотека у тісному контакті з педагогами школи і атеїстичну пропаганду.

Юні хіміки разом з бібліотекою організовують для своїх односельчан вечори. Розкривають перед ними закономірності процесів, що відбуваються в природі, пояснюють причини багатьох явищ.

Виховувати учнів в атеїстичному дусі допомагає художня література. Скажімо, в сьомому класі вивчають оповідання А. Тесленка «У скриньки», а на засіданні літературного гуртка обговорюють памфлети Я. Галана «І, ясна річ, вивчення цих творів сприяє матеріалістичному вихованню юнаків і дівчат.

Велику допомогу в атеїстичному вихованні молоді подає «Клуб допитливих», створений при школі. Бібліотека бере активну участь у його роботі. На заняттях проходить щира розмова самих школярів про все, що їх цікавить. На обговорення виносяться й питання атеїстичні. Наприклад, у плані «Клубу допитливих» зазначені теми: «Як виникла релігія і віра в бога», «Що гсворить наука і релігія про розвиток суспільства» та інші.

Добру справу робить бібліотека, поєднуючи атеїстичне і естетичне виховання. В бібліотеці зібрано колекцію репродукцій картин. Систематично влаштовуються виставки на тему: «Вчись читати картини». Щоб навчити цьому, проводяться вечори, на яких йдеться про життя і діяльність художників, розкривається зміст

їх творів. Молоді читачі знайомляться і з так званими «скрамольними» полотнами: картинами художників М. К. Пимоненка «Жертва фанатизму», І. Ю. Рєпіна «Хресний хід у Курській губернії», «Відмова від сповіді», В. І. Сурикова «Боярська Морозова», В. Г. Перова «Сільський хресний хід на великдень», «Молитвенна трапеза» та інші, переглядають відповідні діафільми. Вміло організована робота допомагає учням краще аналізувати твори мистецтва, збагачує знання, виховує художні смаки. А головне — допомагає учням зрозуміти, як художніми засобами мистець зриває маски з релігії та церкви.

А. БІЛЕНКО,
методист обласної бібліотеки імені Н. К. Крупської,
Гайворонський район.

ФУТБОЛ

„ЗІРКА“ —
72

В середу відбулося перше у нинішньому сезоні тренування футболістів кировоградської «Зірки». Як готуватиметься команда до нового сезону? Які зміни в її складі? Відповісти на ці питання було запропоновано тренерському складу команди — начальнику Г. В. РУДИНСЬКОМУ, старшому тренеру, заслуженому тренеру УРСР В. М. ТРЕТЯКОВУ, майстру спорту СРСР, тренеру А. І. КРАВЧЕНКУ.

Ось що вони розповіли. Торішній склад команди зберігся не повністю: Борис Петров перейшов на тренерську роботу, Юрій Касонкін виступав за хмельницьке «Динамо», під запаніями перебування у команді Геннадія Гусева, який виявив бажання виступати за «Таврію», з команди відчислені воротар Валерій Юр'єв, ветеран Віктор Івасов. В команді залишилися воротар Олексій Іонов, захисники Анатолий Максименко, Валерій Седачев, Микола Савенков, Олександр Смирченко, напівзахисники Андрій Товт та Віктор Сучков, нападники Олександр Кацман, Віктор Ступак, Григорій Ковтун. Команда поповнилася новими гравцями. Це — воротар Іван Ніколаєв, який виступав за луцьке «Торпедо», захисники Анатолий Мелешко та Володимир Арутюнян (колишні вихованці «Зірки»), які виступали минулого сезону за черкаське «Дніпро», захисник Анатолий Хропов та напівзахисник Юрій Показ, які грали в нинішньому СКА, молодий перспективний нападник Олександр Ніколаєв.

До кінця лютого футболісти тренуватимуться в спортзалі та на стадіоні СК «Зірка», команда проведе кілька товариських зустрічей з сусідами. Тренувальний збір заплановано провести в одному з південних міст України. Там остаточно визначиться основний склад команди.

Торік «Зірка» разом з сімферопольською «Таврією» розділили 5—6 місця, хоча й могла розраховувати на більш високе місце — далася взнаки відсутність резерву. Прихильники «Зірки» чекають від своєї команди у новому сезоні кращих результатів, адже нині вона вже майже повністю укомплектована.

Ю. СТОРЧАК.
На фото: футболісти «Зірки» на першому тренуванні.
Фото Н. ЗУБЧЕНКО.

УМИВАЛЬНИК З ФАНТАЗІЄЮ

ФЕНЛЕТОН

Не в тім річ, казав один мудрий чоловік, ким працюєш, а в тім, як працюєш. Виходячи з цього, комендант молодіжного гуртожитку тресту «Кіровоградпромбуд» Н. П. Лосєва вирішила працювати не просто, а з фантазією.

Першим нововведенням, яке запровадила Надія Петрівна, було те, що вона замкнула умивальник.

— Вода у трубах булькає. Не можна таким користуватися.

Хтозна. Може й так. Тільки здоровий глузд підказує, що в подібній ситуації потрібно викликати слюсаря, чого зроблено не було.

Мешканці гуртожитку, усі 32 сім'ї, сприйняли нововведення з ентузіазмом. Особливо емоційно реагувала на нього чоловіча половина. Дуже будівельники виїхали двері разом з луткою. Проте Надія Петрівна погасила ентузіазм. Викликавши цього разу чергового слюсаря, вона наказала йому міцно забити двері цяхами, «щоб жодна душа й крізь щілини не проскочила».

На цьому фантазія коменданта не вичерпалась.

В кінці жовтня до гуртожитку підвели природний газ. Як і годиться, з'явився на кухню з усім своїм знаряддям слюсар Михайло Гамарц. Але підключити голубе паливо він не поспішив.

— Вичистіть плити так, щоб блищали, як вахтовий дзвін, — наказав він шестирічному синові одного з мешканців гуртожитку. — Працюю без рукавичок.

А чистити плити не було кому. Всі на роботі.

Не загорівся синій вогонь ні до Жовтневих свят, ні після. Якщо і спалахує полум'я, так це на груповому щитку запобіжників, коли на чотири розетки включаються 18 електроплиток. Ба-бах... і темрява. Не надовго, правда. Але коли з'являється світло, в очах однаково темно. Бо стоїш і думаєш, чи в чужу каструлю поклав шматок м'яса, чи хтось виїхав з твоєї. Буває і таке, що стояв на плитці борщ, а після такої «ілюмінації» маєш зняти лише чайника з водою. І на тому спасибі.

Прикро, що Н. П. Лосєву ще й досі ніхто не віддає. Тож, як аванс, друкуємо невеличкий фенлетон. А все інше само собою прийде. Такої думки, напевно, і керуючий житлово-експлуатаційною конторою тресту «Кіровоградпромбуд» Геннадій Іванович Соловйов.

Е. ЯРУШОК.

м. Кіровоград.

НОВОРІЧНА ПРЕМ'ЄРА

Напередодні Нового року обласний театр ляльок здійснив постановку вистави польського автора З. Поправського «Котик-Вуркотик». Вона розрахована на наймолодшого глядача — дошкільнят та учнів 1—2 класів. Ця дотепна розповідь про пригоди Котика-Вуркотика, його друга Мотика та собаку Бульдогевича.

Виставу поставив режисер Богдан Лань і головний художник театру Василь Остапенко.

Першими глядачами були діти працівників Кіровоградського кар'єроуправління, до яких театр 31 грудня виїздив в гості на новорічний ранок.

С. ЧОРНОМОРЧЕНКО,
педагог-вихователь театру ляльок.

ПЕЛЕ ПОЧИНАЄ прощатися з футболом. Робить він це поступово, неначе для того, щоб зменшити тугу своїх співвітчизників і атішити своїх друзів в усьому світі. У тих і інших є час обрати собі нового футбольного кумира.

Едсон Арантес до Насіменту, що має, як і всі бразильські футболісти, «бойове» ім'я — Пеле, залишив цього літа збірну країни. В 110 міжнародних іграх він 95 разів влучав у ворота. Пеле вніс значний вклад у виграш збірною Бразилії трьох світових першостей. Ні один футболіст не може похвалитися такими досягненнями.

Футбольний світ познайомився з Пеле в 1958 році. На той час йому було 17 років. Кращі футболісти світу, які грали проти Пеле, починаючи з того пам'ятного 1958 року, будуть знову виступати в день його остаточного прощання з футболом. Серед них буде і його друг Лев Яшин, який сказав про Пеле: «Він — найвидатніший з усіх нас».

Дванадцятирічному негритянському хлопчику Амадо подарував Пеле на стадіоні Маракана в Ріо свою футболку з знаменитим десяти номером. Амадо — один з багатьох талантів, що в глибокій душі мріють стати таким, як Пеле.

Пеле не соромився своїх сліз, коли прощався зі збіркою. Уболівальники проводжали його феєрвергом і факелами з газет. Стадіон бушував, і 140-тисячний хор скандував: «Фіна, фіна, Пеле!» — «Залишся, за-

лишся, Пеле!» Але Пеле, прощально помахавши трибунам, зник в темному ході тунелю. Він досить розумний, щоб не піддатися цим благанням. Але, чому він залишає збірну у віці 29 років? Пеле хоче уникнути гіркої участі «зірок», що старіють. І, крім того, він хоче знову стати Едсоном Арантесом.

Він досить розумний, щоб не піддатися цим благанням. Але, чому він залишає збірну у віці 29 років? Пеле хоче уникнути гіркої участі «зірок», що старіють. І, крім того, він хоче знову стати Едсоном Арантесом.

Він досить розумний, щоб не піддатися цим благанням. Але, чому він залишає збірну у віці 29 років? Пеле хоче уникнути гіркої участі «зірок», що старіють. І, крім того, він хоче знову стати Едсоном Арантесом.

Він досить розумний, щоб не піддатися цим благанням. Але, чому він залишає збірну у віці 29 років? Пеле хоче уникнути гіркої участі «зірок», що старіють. І, крім того, він хоче знову стати Едсоном Арантесом.

Він досить розумний, щоб не піддатися цим благанням. Але, чому він залишає збірну у віці 29 років? Пеле хоче уникнути гіркої участі «зірок», що старіють. І, крім того, він хоче знову стати Едсоном Арантесом.

Пеле була не такою? — запитує композитор. «Тому і ми повинні бути веселими навіть тоді, коли приходить смуток розлуки».

За кілька тижнів до цього, бразильський уряд не бачив приводу для влаштування офіційних вшанувань Пеле. Командарі в газетах були спрямовані

проти Пеле. Йому нагадували про його «обов'язок» перед «вітчизною». Однак Пеле не змінив свого рішення. У відповідь на це міністр виховання і культури оголосив, що не бачить причини влаштовувати святкування, присвячені Пеле.

Це викликало бурхливий протест, уряд змушений був поступитися.

Чому залишення знаменитим футболістом збірної, викликає таке незадоволення уряду Бразилії? Генерал Еміліо Медіці, глава воєнної кліки, яка ось уже багато років гнобить народ Бразилії, раптом відчув, що залишає збірну людина, яка ніяк інша підходила для того, щоб відвертати погляди і думки народу від влади насильця, що панує в країні. Протя-

гом багатьох років Медіці зловживав успіхами і футбольним мистецтвом Пеле та його товаришів, щоб нести в народ націоналістичні лозунги і підігрівати шовіністичні почуття. Футбол, якому належить серце кожного бразильця, діяв, як щодедний наркотик. В газетах йому відводились перші сторінки

під крупними заголовками і присвячувалась половина всього змісту газет. Дякуючи цьому, політичні події відсувались на другий план. Футбол мусив відвернути народ від усього, згадати всі соціальні протиріччя.

З Пеле та його славою все це чудово вдавалось. Коли борці бразильського опору в дні чемпіонату 1970 року в Мексикі почали вимагати звільнення 40 політичних в'язнів в обмін на посла ФРН, футболісти перемогли в Мексикі були думки доречними. Вони для багатьох заступили цю подію бразильської дійсності. Проте націоналістичний чад в Бразилії перевершив самого себе. День перемоги

збірної на чемпіонаті світу був оголошений національним святом. Більше мільйона радісних людей стояли по обидва боки дороги від аеропорту до Ріо під час триумфального повернення переможців. Воєнні літаки писали в небі «Бразилія, Бразилія». Цей екстаз продовжувався цілими днями. Лікарні були переповнені. Лише з них було доставлено 50 чоловік з порушенням серцевої діяльності, буйним бажіллям, алкогольною гарячкою і т. ін. Результатом цих свят було понад сто смертних випадків.

1970 рік почався вшануванням Пеле. Ніби главу держави, його було доставлено в столицю спеціальним літаном, коли в січні відзначали тиждень гол, забитий футболістом. У відкритому автомобілі він прибув до президента. Той надав йому звання командора ордена Ріо-Бранко, а цього удостоюються лише дипломати. Після цього Пеле поїхав у Національний конгрес, де йому подарували магнітну півню, на якій «увічнені» всі промови сенаторів з приводу цієї «історичної події».

В годину прощання із збіркою не було ні орденів, ні магніфонних стрічок, ні прийомів.

(Далі буде).

„ЧОРНА ПЕРЛИНА“ БРАЗИЛІЇ

ПЕЛЕ КИДАЄ ФУТБОЛ?

сом, батьком двох дітей. «За п'ять років, що я одружений з Розою, я був з сім'єю не більше 15 місяців. Тепер я хочу більше часу віддати сім'ї», — так сформулював Пеле причину свого залишення збірної Бразилії.

А в той час на вулицях Бразилії нагололо цієї події чинився великий бізнес. «Манчестер», найбільший ілюстрований журнал Бразилії, присвятив спеціальний номер «Життю і славі Пеле». Десятки книг про нього були терміново перевидані. На пластинках Пеле розповідає про своє життя. Навколо звучить: «Облігадо, Пеле!» — «Дякуємо, Пеле!». Так називається і найпопулярніша нині в Бразилії пісня. Вона звучить дуже весело, і це дивує. Та хіба гра

проти Пеле. Йому нагадували про його «обов'язок» перед «вітчизною». Однак Пеле не змінив свого рішення. У відповідь на це міністр виховання і культури оголосив, що не бачить причини влаштовувати святкування, присвячені Пеле. Це викликало бурхливий протест, уряд змушений був поступитися.

Чому залишення знаменитим футболістом збірної, викликає таке незадоволення уряду Бразилії? Генерал Еміліо Медіці, глава воєнної кліки, яка ось уже багато років гнобить народ Бразилії, раптом відчув, що залишає збірну людина, яка ніяк інша підходила для того, щоб відвертати погляди і думки народу від влади насильця, що панує в країні. Протя-

гом багатьох років Медіці зловживав успіхами і футбольним мистецтвом Пеле та його товаришів, щоб нести в народ націоналістичні лозунги і підігрівати шовіністичні почуття. Футбол, якому належить серце кожного бразильця, діяв, як щодедний наркотик. В газетах йому відводились перші сторінки під крупними заголовками і присвячувалась половина всього змісту газет. Дякуючи цьому, політичні події відсувались на другий план. Футбол мусив відвернути народ від усього, згадати всі соціальні протиріччя.

З Пеле та його славою все це чудово вдавалось. Коли борці бразильського опору в дні чемпіонату 1970 року в Мексикі почали вимагати звільнення 40 політичних в'язнів в обмін на посла ФРН, футболісти перемогли в Мексикі були думки доречними. Вони для багатьох заступили цю подію бразильської дійсності. Проте націоналістичний чад в Бразилії перевершив самого себе. День перемоги

збірної на чемпіонаті світу був оголошений національним святом. Більше мільйона радісних людей стояли по обидва боки дороги від аеропорту до Ріо під час триумфального повернення переможців. Воєнні літаки писали в небі «Бразилія, Бразилія». Цей екстаз продовжувався цілими днями. Лікарні були переповнені. Лише з них було доставлено 50 чоловік з порушенням серцевої діяльності, буйним бажіллям, алкогольною гарячкою і т. ін. Результатом цих свят було понад сто смертних випадків.

1970 рік почався вшануванням Пеле. Ніби главу держави, його було доставлено в столицю спеціальним літаном, коли в січні відзначали тиждень гол, забитий футболістом. У відкритому автомобілі він прибув до президента. Той надав йому звання командора ордена Ріо-Бранко, а цього удостоюються лише дипломати. Після цього Пеле поїхав у Національний конгрес, де йому подарували магнітну півню, на якій «увічнені» всі промови сенаторів з приводу цієї «історичної події».

В годину прощання із збіркою не було ні орденів, ні магніфонних стрічок, ні прийомів.

(Далі буде).

Наша адреса і телефони

316050 ГСП, Кіровоград-50, вул. Луначарського, 36.
Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи та інших відділів — 2-45-36.

БК 05009,

Індекс 61 197

Зам. № 10561,

Тираж 56.000.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР», орган Кіровоградського обкома ЛКСМУ, г. Кіровоград.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова, обласного управління по пресі, м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.

«СІВАЧ» ЗАПРОШУЄ

Завтра в приміщенні бібліотеки ім. 50-річчя Жовтня (вул. Башкирська, № 1-а) о 16 годинах відбудеться заняття міської молодіжної літературної студії «Сівач».

Запрошуються всі любителі поетичного слова.

Редактор В. ПОГРІБНИЙ.